

Членъ IV. За Исповѣдь-тж.

Тѣ задържатъ исповѣдь-тж и разрѣшеніе-то на грѣхове, и учатъ челоуѣцы-тѣ да гледатъ на грѣхоопрощеніе-то високо, като вѣрватъ че то докарва голѣмо облекченіе на уплашени-тѣ съвѣсти. Но вмѣсто да считатъ тѣ епитиміи-тѣ за основж на грѣхоопрощеніе-то (както правятъ Римо-Католици-тѣ), тѣ говорятъ на грѣшникъ-тѣ за вѣрж, за достоинство-то на Христа, и за оправданіе-то чрѣзъ вѣрж, за които Римо-Католици-тѣ нищо не споменуватъ. И тѣ усърдно тълкуватъ и налагатъ ученіе-то за покаяніе-то. — Тѣ учатъ че нѣма нужда за грѣшникъ-тѣ да изброява всички-тѣ си грѣхове, понеже това е невъзможно нѣщо, както и Св. Писаніе казва: “Кой усѣща съгрѣшенія-та си?” (Псал. 19; 12,) и, “Сърдце-то е измамливо повече отъ всичко, и твърдѣ растлѣнно: кой може да го познае?” (Іер. 17; 9.) Понеже, ако да ся прощавахж само грѣхове които грѣшникъ-тѣ искаже, то съвѣсть-та му нѣма никога да утихне, понеже има твърдѣ много

ученія на Евангелскы-тѣ церкви: само че тѣзи церкви не употрѣбватъ сега думж-тж “Литургіѣж” (Mass), но описватъ службж-тж по-горѣ като “Причащеніе на Господніж-тж Вечеріж” или “Приобщеніе на Свято-то Причастіе,” и че не припознаватъ сега праздниці-тѣ, а само Святы-тѣ Недѣли.